

O SIRADA

ERMAN ÇAĞLAR

İkinci Kitap

İmkansız Açılar ve Diğer Yazılar

© KARAKARGA YAYINLARI 331

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

O SIRADA: İkinci Kitap
İmkansız Açılar ve Diğer Yazılar

Erman Çağlar

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Ezgi Aksoy

Kapak Tasarım: Ender Yıldızhan

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-2. Baskı: Şubat 2021

3-4. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-7217-47-7

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

[karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

[karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

[karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

Destek Dükkan

İçindekiler

Ermanlar.....	9
Herkes tatile gider	12
Let's make some Anıtkabir.....	15
Adı: Boncuk - Türü: Muhabbet kuşu - Özelliği: Konuşmadı.....	18
Büyülü orman	21
Beni sandalyede bekle bebeğim, beni koltukta bekle	25
Üzücü bir gün	29
Eğlence çubuğum	32
Bir arkadaşım olsun isterim	35
Teşekkür ederim, özür dilerim	38
Kasabada tarım festivali zamanı.....	41
“Çıkıp gittiğin o kapıdan biraz sonra annen girecek.”	44
Yeni bir yaşam için	47
Komşum düşmanımdır.....	50
Aynı dünya	54
Günaydın ve iyi günler	57
Bir buldozerim olsaydı	60
Rüya suyu	63
Bizim çirkinliğimiz.....	66
İmkansız açılar.....	69
Yazmakta zorlanan genç bir yazarın bir alışveriş merkezindeki akvaryumla imtihanı ya da Balığa bak, dev gibi balık.....	72

Molozlar ve uydular	76
Yaşamak ölmektir (Metallica'nın şarkısındaki gibi)	80
İnanılmaz tavsiyeler	83
Erman Çağlar'la daha önce hiç yönetmemişler ve zayıf karakterli insanlar için kriz yönetimi - Tüyolar ve faydalı bilgiler	86
Bugün uyandım	89
Uyumak da güzeldir, uyanmak da.....	93
Yalova sıcaklığında yanıyorum	96
Bizim danamız	99
Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum, ama çok sık duyuyorum.	102
Atalarım sağ kaldılar	105
Eve dönelim Erman.....	108
Kimse bilmez.....	112
Başarısız erkek manken olmak isterdim.	115
Paralel doğrular	118
Yazlıkçılığın tarihi	121
Talep, arz ve bakkalın gizli yerleri	124
Spor çok da lazım bir olay değildir ya da Dizlerimi nasıl kanattım.....	127
Kariyer planım.	130
Supersonic	133
Kesin bir şey söyleyemem, söz veremem.	136
Koray beyler sizinle bir proje hakkında görüşmek isterler	139
Acelesiz günler, telaşsız işler.	143
Bu gece seni andım Michael Jackson.	146
Bedava bilgisayar kampanya kazan Dizüstü bilgisayar çekiliş	149
Dubaların ötesi: Sonsuz mavi (ya da Bayram tatilinde denize girdim).....	152
İşte bunlar eşyadır.....	155
Mahcubiyet duvarı	158
Basit zevkleri olan bir insan	161

Aramızdaki üç boyutlu insanlar	164
Alnımızda bilgilerden bir çelenk.....	168
Dün gece öyle demiyordun	171
Pazar günü düşmanımın yolladığı bir intikam mektubudur.....	175
Buradan gidelim	179
Beni, beni tanıyanlara sorabilirsiniz	183
Titanik Alışveriş Merkezi	186

Ermanlar

Bazen üzerinde sadece milyonlarca Erman Çağlar'ın yaşadığı, başka da kimsenin yaşamadığı bir dünya düşünüyorum. Naber Erman? İyidir, senden naber Erman? Çünkü herkes Erman. Zararsız ve eğlenceli bir fantezidir sonuçta. Yapacak pek bir şey bulamadığım, uykusuz geçen gecelerde kendimi eylememe yarıyor. Önce çok eğleniyorum, sonra kafamın içinde kendi kendime kavga etmeye başlıyorum. Bir yerden bir tatsızlık çıkıyor. Başka bir Erman Çağlar bambaşka bir Erman Çağlar'la ilgili olmadık bir şey söylüyor. Mesela “samimiysiz bir insan, yüzüne güler sonra arkandan atıp tutar, kendisinden başka kimseyi beğenmiyor, bir o iyi herkes kötü” gibi bir şeyler söylüyor. Üzerime alınıyorum. Çünkü ben dahil herkes Erman Çağlar. “Senin bu yaptığın ne peki şimdi, sen arkasından konuşmuyor musun şu anda?” diye soruyorum, “gelsin yüzüne de söylerim, nedir yani?” diye cevap veriyor. Oysa ne kadar saçma, çünkü herkes Erman Çağlar. Önce bir itişme kavgasına yaşıyor, sonra karşılıklı birbirini koldan yakadan aşağıya çekmeye dayalı çirkin ve beceriksiz bir kavgaya dönüşüyor olay. Burada felsefe bilimini ilgilendiren bir sorun var. Kavgayı dövüşü aynı ölçüde bilmeyen, aynı kasları aynı şekilde gelişmemiş olan, tamamen aynı genetiği paylaşan iki insan dövüşürse kim döver? Bana ben döverim gibi geliyor. Öyle kuruyorum kafamın içinde.

Bazen üzerinde sadece milyonlarca Erman Çağlar'ın yaşadığı, başka da kimsenin yaşamadığı bir dünya düşünüyorum. İşler birikmiş, vergiler zamanında yatmıyor. Faturalar unutulduğu için hiçbir telefon çalışmıyor. Telefonlar çalışmayınca gün aşırı dijittürkten, bankadan ya da tişört veya kol saati kazandınız olaylarından arayıp tedirgin etme durumu son buluyor. Tüm dünyaya cumartesi akşamüstü huzuru geliyor. Günler artık cumartesi akşamüstü. Milyonlarca Erman sabahtan akşama hurriyet.com'a bakıyor. Medeniyet dağılma noktasına geliyor fakat aradan bazı Ermanlar çıkıp diğer insanlara ayıp olmasın diye temel bazı hizmetleri sağlıyor (hurriyet.com falan). Medeniyet insanlara ayıp olmasın diye yok olmuyor.

Bazen üzerinde sadece milyonlarca Erman Çağlar'ın yaşadığı, başka da kimsenin yaşamadığı bir dünya düşünüyorum. yurt dışında yaşayan gurbetçi Ermanlarımız ne yapar ne ederler bilmedikleri memlekette diye dert oluyor bana. Bir kere yurt dışına çıktım, onda da hep süpermarketleri gezdim, "bizim oradakiler gibi ama daha büyükmüş" diye kendi kendime sayıkladım. Süpermarketlerin dışında tedirgin oldum, "beni bıçaklayacaklar galiba" diye kılandım. Süpermarketleri mi geziyorlar kendilerini güvende hissetmek adına? Yoksa kalabalık gruplar halinde Göztepe'ye mi gelmeye çalışıyorlar? Öyle anlamsız bir kavimler göçü mü var acaba? Ceplerine süpermarketlerde satılan hazır sandviçlerden ve gofret doldurmuş milyonlarca Erman "Göztepe ne tarafta?" diye mi düşünüyorlar? Avrupa'dan bıraksan gelirim Göztepe'ye, oradan kolay. Önce Bulgaristan'ı bulacaksın, oradan dümdüz devam edince Edirne, Edirne'den otobana çıkacaksın, iki saatte zaten İstanbul'dasın. Ama coğrafya, yer yön bilgim bu kadar. Kore'deki Ermanlara Allah-tan sabır diliyorum. Onlar hayatta bulamazlar oradan Göztepe'yi.

Orada kendi hayatlarını kuracaklar. Oranın hurriyet.com'una bakacaklar, oranın tekeline alışacaklar. Ağlıktan toprak yiyor insanlar Kuzey Kore'de, nasıl olacak nasıl halledecekler bilmiyorum. Bunlar bana dert oluyor.

Herkes tatile gider.

Şehirdeki herkes tatile gider. Ama herkes. Geride sadece tatile gidemeyenler kalır. Tatile gidenlerin işlerini yapmaları için geçici olarak işe alınanlar, bizim tekeli, bakkal, yan komşularım, üst komşularım, ben... Başka kim var diye düşünüyorum, staj için tarım bakanlığında işe giren eski metalci arkadaşım. Bunlar dışında herkes aniden tatile gider, şehir boşalır ama toplu taşıma çalışmaya devam eder. O yüzden toplu taşımada çalışan insanlar da tatile gidemez. Geriye kalan herkes tatile gider. Herkes ama tavuk dönerciler ve hastane yakınlarında büfe açanlar ve hastane tarafındaki bazı eczanelerin sahipleri ya da eczane sahibinin çok güvendiği bazı kalfalar ve yine hastane yakınlarında hayatını tekerlekli sandalyeler ve kol askısı boyun desteği içinde kalmış cansız mankenler içinde geçirmek durumunda kalan bazı medikal malzeme dükkanı sahipleri hariç. Tavuk dönerciler toplu taşımada çalışan insanlara ve bazen bana, bazen de tarım bakanlığında staja başlayan eski metalci arkadaşıma tavuk döner sattıkları için tatile gidemezler. Medikal malzemecilerin olayı ise biraz başkadır. Günlerini kendisine durmaksızın talihsiz bir kazayı -sığ denize kafa üstü balıklama atlayıp boynunu inciten birisi ya da kayalıklardan denize girmeye çalışırken bileğini burkan bir kadın ya da yazlık yerde mangala et almak için bisikletle markete çıkan ama asfalt yoldan

toprak yola geçerken dengesini kaybedip düşen ve bileği çıkan bir emekli- anlatan her tarafı sargılı, destekli korse giyen, boyunluk dizlik takan cansız mankenlerle geçirdikleri için dış dünyaya olan güvenleri yavaş ve acılı bir ölümle yok olmuştur. Ya da ödemelerde bir sıkıntı olmuştur, nakit akışında bir durgunluk vardır öyle parasal bir sıkıntıdan da tatile çıkamamış olabilirler. Ticarete o da var, o da var.

Herkes tatile gider. Tercihen çocuklarını da yanlarına alarak, opsiyonel olarak yolda birbirleriyle kavga ederek tatile giderler.

“Babanız yolları çok iyi bildiği için feribotu da kaçırdık, sabaha karşı pansiyonda oluruz artık. İki günde de çok iyi dinleniriz zaten.”

“Yemin ederim buradan döndüreceğim arabayı İstanbul’a. Tatile gidiyoruz, rahatlayalım dinlenelim yok, daha ilk dakikasından tatsızlık çıkartıyorsun.”

Oysa aniden uzay zamanın dokusu yırtılsa, tam Bolayır-Gezlibolu yolu tarafında ortaya çıkan bir solucan deliğine girip kendilerini tekrar İstanbul’da bulsalar ne kadar üzürlürler. Önce şoka girerler- *erkek kadına pet şişeden su içirir*- sonra üzürlürler. Kafaları karmakarışık olur. Oysa kırıcı sözler söylemek, arabayı İstanbul’a döndüreceğim gibi aslında kastetmediğimiz şeyleri söylemek ne kadar kolay geliyor o anda.

Herkes tatile gider. Yanlarına en az yedi tane gittikleri yerde hiç kullanmayacakları eşya alarak -fazladan alınan kot pantolon, serin olursa diye alınan sweatshirt, yine akşam serin olur diye alınan

ince hırka, belki gece yemeğe gidersek diye alınan şık yazlık elbise, o elbisenin altına olan ayakkabı, onun yanına olan el çantası, bir tane daha kot pantolon-, belki bu da lazım olur, belki bunu da giyerim diye bavulları gereksiz doldurarak giderler. Çünkü malını mülkünü geride bırakıp tüm vanaları kapatsan da sen yokken ne olacağını bilmeden kapıdan çıkmak insanın zihnini zorlayan bir olaydır. İnsanlar alabildikleri kadar eşyalarını yanlarına alırlar. Orada, bilmediğimiz yerlerde başımıza bir şey gelirse bu fazladan aldığımız kotlarla, bu ikişer tane aldığımız plaj havlularıyla bir şeyler yapabiliriz. Bu kotlar bizim. Bu kalın hırka bizim. Serin olursa bu hırkayı kimse elimizden alamaz (Bu anlattığım olayların bilimsel bir temeli vardır, evrimsel bir açıklaması vardır diye düşünüyorum. Google'a bakarsanız belki bulursunuz).

Let's make some Anıtkabir.

Sevgili ortaokul resim öğretmenim. Bana bir konu ver. Bana bir konu ver ki sana Anıtkabir çizeyim. On beş senelik meslek yaşantında yeterince Anıtkabir gördüğünü zannediyorsun, bir de benden gör. Allah bana öyle bir el verdi ki, odun diye kesip ateşe atsam yanan ateşi söndürür. Bu ellerden ancak bardak altlığı yaparsın kurutup, o da çirkin olur.

Sadece köşeli şeyleri çizebiliyorum kusura bakmazsan. Zihinsel gelişimimi tamamladım, üstüne daha bir şey koyamıyorum. Bugüne kadar olmadıysa bugünden sonra da olmayacak demek ki. İstedik kadar elimden tutup “Oğlum bak böyle tek hareketle çizeceksin, serbest bırak elini, bastırma kalemi hayvan gibi” diye göster, benim beynim ergenlik yüzünden diskoya döndü, bazı çirkin cinsellikler dışında bir şey oluşmuyor benim beynimde sen öyle yapınca.

Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırıp Anıtkabiri çizmeye başlıyorum. Konuyu şimdi hatırlamıyorum bile. İlk başlarda sadece milli bayramlarda ve 10 Kasımlarda çiziyordum Anıtkabir'i. Artık sonlara doğru ne söyleseler Anıtkabir çiziyorum. İtfaiye haftası mı istiyorsun? Anıtkabir! (Ve itfaiye arabası). Doğa sevgisi mi? O biraz zor aslında. Yine de Anıtkabir. Etrafına da ağaçlar, dereler, yukarıda